

Traducido por Yolanda Castaño

LADRÓNS

Ola. Somos os ladróns dun hotel de provincias.
Esperamos ata que alguén volve da troula
ou pode que tamén lle metamos algo na bebida.
Entón remexémoslle dentro dos petos,
levámoslle o reloxo e tamén a carteira.
Sinxelamente os cartos son algo que nos encanta.
Todo o mundo ten un obxectivo nesta vida.
Eu quero unha casa grande con paredes que luzan
enormes posters de Metallica, e el quere un Hummer
para poder atravesar a gran vía,
baixando as ventaiñas de todo
e berrar, “Que vos fodan e que fodan a toda esta puta cidade!”
O noso volume de negocio, porén, é bastante limitado.
Quen fai todo este camiño para vir ata aquí? Ninguén agás parelliñas
e representantes comerciais de firmas de maquillaxe suecas.
Limpamos os seus petos sen ningún remordemento.
Mais pódese vivir disto?
Nós vivimos modestamente: alugamos unha pensión;
recentemente mercamos unha minicadea Toshiba.

Mais non chega para un coche.
Polas tardes, polas rúas nevadas,
baixo os escasos farois, distínguense dúas figuras
ben abrigadas que se moven. Somos nós de camiño ao choio
no bar do noso hotel. O dono saca a súa tallada.
De mutuo acordo, facemos un traballo limpo.
Nós non esmagamos caras nin partimos costelas. Deixamos
ós inconscientes nos porches, e non enriba da neve.
Estámonos preparando para mudarnos á capital.
Coñecemos xente alí; e ademais, de todos os xeitos, ás veces queres vivir ao grande,
non sei se me entendes. Se non, quedaremos aquí meténdonos algo na bebida
e roubándonos os uns aos outros, para non perder a práctica.
Daquela a “víctima” esperta cunha infernal dor de cabeza,
e o “rateiro” ten preparada unha compresa fría e un café ben
cargado. Nós imos tirando. Por suposto,
non podemos revelar o nome do hotel nin da cidade de provincias.
Moi probablemente non quedaremos moito tempo.
Digamos alomenos que non ha ser para sempre.

Sergej Timofejev

POETAS NA CORTE D'EL REI SABIO

**“Debería haber tamén unha chea de momentos
a partir dos cales unha pastilla para a dor de cabeza
podería disolverse en fino aire”.**

18 de marzo de 2014 · Fundación Vicente Risco

DÍAS DE ANXOS

Os anxos son uns tipos moi lentos
que fuman coas mans feitas bucina algunha clase de
cigarros con sabor a chocolate.

Andan remexendo
alá arriba no ceo.

As nubes olen a vainilla,
e todo está tan limpo, seguro e ben coidado,
coma o almorzo nun avión
estacionado nun aeroporto
para toda a eternidade.

De cando en vez ven vellas películas de acción
e pensan: bueno, nós tamén ben podíamos...

Entón marchan xuntos para algún sitio,
só unha miguiña cangados.

Chegan alí: é un xardín,
e eles camiñan por entre as maceiras, collendo
froitas da árbore da ciencia do ben e
do mal. E morden. Mastigan. Para eles
é algo inofensivo, coma calquera outra cousa.

Pasa un día; amence outro.

E volven mirar películas de acción nun televisor
do tamaño do ceo.

VELLO MUNDO

Eu asistín ao nacemento do vello mundo,
erixíronse rúas enteiras de
casas derrubadas, con ferruxentas
baixantes, partidas a un par de metros
do chan, marcos das portas arrincados nas entradas
e outros armazóns de abandono. Opels e Volkswagens
tishados de fume, con aboladuras nos capós e
manchas de óxido ían entrando no país en caravana
tras caravana. Un vello pobo entraba en masa dende todas partes do
mundo, traían dende calquera recanto estes anciáns
innecesarios, tusindo alegremente nas súas
luvas de punto nas paradas do tranvía.

E a vida conxelábase. O mundo enteiro tirou do freo, a auga
saía máis lenta das billas, a policía
perseguía aos ladróns máis amodo, e collían as súas pistolas de vagar
e apertaban gatillos que se desfacían coma podremia,
deixando saír por unha última vez a flor ardente dun disparo.
Unha bala avanzaría voando polo menos por un século, e acabaría conxelándose
no aire, coma un comprimido botado nun xarope espeso, transparente.
Ou coma unha pastilla amarela de vitaminas, caducada,
que roda ata detrás do armario e vai aloxarse entre po, papeliños e nostalxia.

O NORTE

Sento tranquilamente a comer un vodka
nun local do norte da cidade.
Teño o peto cheo de chisqueiros;
podo prender lume a todo canto queira ou só aquecer a man.
Ti sentas tamén, ti criatura pálida e adorable;
acomódaste no fociño quente do destino.
Nada de chamadas a outras compañías telefónicas,
esa é a única regra da nosa sociedade.
E ela sentou tamén, e quedou calada todo o camiño,
todo o paso dende as seis da tarde ata as once.
Despois púxenme de pé e dixen grazas polo serán:
polo tempo, espazo e movemento.

SETEMBRO

O aparato para tempo en calma está aceso
a máxima potencia. As árbores
sostéñense firmes no seu sitio.
O dispositivo de gato portátil
pousa sobre a cuberta de herba.
Todo é moi bo, moi poderoso,
moi realista.